

SEGURETAT I RISC

L'amo segueix llegint i escrivint. Les gosses dormen; han entès que dormir és la millor opció quan l'amo no gosa ni moure's de la cadira.

En la mateixa carpeta blava hi trobo un retall de diari; es tracta d'una "Contra" de *La Vanguardia*. Quan llegeixo un article que trobo interessant, el retallo i el guardo, és la necessitat d'ordre la que m'empeny a fer-ho.

Elie Cohen Gewerc, doctor en Filosofia i estudis del temps lliure, escriu que "els joves busquen obrir horitzons" i que, en la maduresa, "el nostre món es va reduint a un petit racó on ens sentim segurs".

Cohen s'està referint a la seguretat, que, segons Weil, és una de les necessitats essencials de l'ànima. Elie Cohen investiga els temps lliure, el temps de lleure. A mi, em va semblar molt bé que aquest senyor faci aquesta investigació. Recordo que vaig retallar "La Contra" pensant que els coneixements d'aquest

doctor em podrien ser útils per aplicar-los l'alpinisme, a l'esquí o l'escalada, esports que jo practico.

La inseguretat ens provoca vertigen i, com explica Cohen, a mesura que ens fem grans ens anem arrencant en un petit racó on ens sentim segurs i on és impossible o molt poc probable que prenguem mal.

Però el risc també és una necessitat de l'ànima i la seva absència ens pot submergir en un avorriment que pot paraitzar-nos tan fortament com la por. La necessitat de risc i d'aventura s'oposa directament a la necessitat de seguretat. Una vida sense risc, sense aventura, sense novetat, sense emoció, ens pot portar a un estat d'"avorriment existencial".

La vida humana es mou entre el risc i la seguretat. Hi ha persones que s'inclinen cap a la seguretat i n'hi ha d'altres que prefereixen el risc. Per ser feliç, per tenir cobertes les dues necessitats, cal buscar un equilibri. Cal buscar-lo, crec jo, fent un petit pas que ens tregui de la prudència excessiva. Tal com va escriure Erasme de Rotterdam en el seu *Elogi de la follia*, "el plaer mai es dona la mà ni amb la claredat ni amb la prudència".

Sí que va de bracet amb la borratxera i amb la il·lusió. Un brot de bogeria pot ser necessari; no es pot

ser massa raonable ni massa poc apassionat. Es tracta del tipus de bogeria que, penso jo, hem de desitjar ansiosament i que es manifesta per un alegre desviament de la raó que endinsa la nostra ànima en una mar de delícies.

Ja ho va deixar escrit Sòfocles: "Únicament en la irreflexió la vida és plaent".